

EUROWEEK

Kalundborg, Dánsko
29. 9. – 6. 10. 2007

Euroweek - setkání učitelů a studentů zemí Evropské unie

Historie projektu Euroweek

Počátky celého projektu sahají do roku 1992 – do roku podpisu Maastrichtské smlouvy. Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou. První setkání proběhlo v belgickém městě Kain, zatím poslední v říjnu 2007 v dánském Kalundborgu. S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol zastoupených v projektu. V loňském roce se setkání poprvé zúčastnily školy ze všech 25 členských zemí Evropské unie. V letošním roce se skupina rozrostla o zástupce škol z Bulharska a Rumunska.

Program

Setkání se za naši školu zúčastnili dva učitelé (Paeddr. Ing. Pavel Kraus, Mgr. Jan Zítek) a osm studentů ve věku 17-18 let. Zahájení proběhlo v městské hale v Kalundborgu, kde přednesli své projevy zástupci města, školy a Evropské Unie za doprovodu školních hudebních těles. Dále již následovala celá řada studentských workshopů, jejichž základní myšlenkou bylo vzájemné představování jednotlivých zemí – prostřednictvím jejich národních tanců, jídel a podobně. Součástí týdenního programu byla též debata na různá témata jako je například rozšíření Evropské unie, obnovitelné zdroje energie apod., výlety na různá místa západního Zélandu, společná návštěva Kodaně, módní přehlídka, basketbalový turnaj a další kulturní a společenské akce.

Cíle

Hlavním cílem projektu bylo představení jednotlivých zemí Evropské unie v rámci společných aktivit. Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách. Projektu předcházela několikaměsíční příprava, kdy žáci nacvičovali taneční představení a připravovali materiály a prezentace na jednotlivé workshopy.

Podrobnější informace o loňském setkání lze nalézt na oficiálních webových stránkách

www.kalundborg-gym.dk/euroweek/

Školy zapojené do projektu **EUROWEEK**

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Francie	Lycée Deforest de Lewarde, Douai
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Kypr	Lykio Ayias Fylaxeos, Lemessos
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Maďarsko	St. Margit Grammar School, Budapest
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Polsko	II LO im. Marii Konopnickiej, Katowice
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național “Moise Nicoară”, Arad
Řecko	Greek-French school, Piraeus
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Švédsko	Vedebyskolan Videvägen, Lyckeby
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Kalundborg Gymnasium & HF

Kalundborg October 5th 2007

To whom it may concern

Declaration

We hereby certify that the teachers and students mentioned below have attended Euroweek at Kalundborg Gymnasium from September 30th till October 6th.

Name
KOFRON, Jiri
MOULISOVA, Jana
MACHATY, Daniel
SRBOVA, Lucie
TRUXOVA, Pavlina
VESELA, Adela
ENZL, Tomas
HAVLICKOVA, Lenka
KRAUS, Pavel
ZITEK, Jan

Yours faithfully

Birte Klæsøe Lund
Deputy headmaster

Euroweek očima studentů

Jak vypadá vyučování v Dánsku

Připadá vám čtyřiceti pěti minutová vyučovací hodina dlouhá? Chacha, zkuste si vysedávat hodinu a čtvrt na hodině dějepisu v dánštině a ta naše ubohá třičtvrtěhodinka, z níž se pět minut zapisuje docházka a patnáct minut zkouší, vám bude připadat vleklá jako Šinkanzen.

Ne, teď vážně... Během Euroweeeku nám byla dopřána možnost zúčastnit se třech různých vyučovacích hodin. Ne proto, aby se nám náhodou nestýskalo po škole, ale proto, abychom poznali způsob vyučování na dánském gymnáziu. Dánští studenti si totiž volí, které předměty chtějí mít na vyšší úrovni a vybírají si tak rovnou své zaměření. Naše skupina navštívila hodinu angličtiny, biologie a dějepisu.

Nejprve tedy angličtina, té bych věnovala zvláštní pozornost. Přišli jsme do třídy, učitel nás uvítal, představil se jako Peter a zasedli jsme do zbylých prvních lavic. Studenti si vytáhli knihu, nikoliv učebnici a zbytek hodiny probíhal podle následujícího scénáře:

„Přečetli jste první dvě strany a odpověděli na otázky?“

Ticho. Jedna studentka si vytahuje papír a začíná si kreslit.

„Ne?“

Ticho. Jeden student usíná.

„OK. Tak si to přečteme všichni společně. Prosím (jméno), začni číst“

Četba jednoho odstavce. Mezitím jedna studentka odešla za trísknutí dveří. Jedna přišla.

„Děkuji, přestaň číst.“ Učitel pokládá otázku.

Ticho. Jedna studentka drbe na zádech druhou. Onen student stále spí. Kreslící studentka vypracovává pěkný obrázek.

Učitel si odpovídá sám a vede dlouhý monolog. Mezitím dorazí jedna studentka. Po chvíli opět další odejde.

Další děj: viz od věty začínající Četba jednoho odstavce.

V této hodině jsme byli svědky principu- Nechceš se učit? Nebudu tě nutit, ale budeš mít špatnou známku. Tento způsob výuky je prý postupně zaváděn, ale jak jsme poznali v dalších hodinách, někteří studenti se přece jen vzdělávat chtějí.

Při biologii zrovna probírali anatomii člověka, studenti se aktivně zapojovali do výuky, odpovídali na otázky a bylo vidět, že je to zajímavá, ačkoliv jsme jim nerozuměli ani slovo. Při hodině prováděli různá měření jako např. měření objemu tuku v těle pomocí speciálního přístroje (který nám mimochodem také půjčili :) nebo měření objemu kapacity plic.

Dějepis vypadal, co se týče aktivity žáků obdobně. Všichni dávali pozor, psali si poznámky a diskutovali s učitelem. Jelikož mluvili dánsky, těžko říct, na jaké

úrovni a jak podrobně látku probírali...

Jak jsem se dozvěděla od své hostitelky, dánští studenti mají hodně domácích úkolů a každý rok skládají závěrečné zkoušky. Při slavnostním ukončení studia nosí speciální čapky a právě fotky absolvujících tříd v těchto čapkách můžete vidět na fotografiích rozmístěných po chodbách školy.

Co se týče vybavení školy, tak nutno přiznat, že nám při prohlídce areálu padala brada. Dvě sportovní haly, plavecký bazén, venku spoustu sportovních hřišť i se skate parkem, ve všech třídách projektor,

na každý předmět specializovaná učebna, televize, ve kterých si můžete přečíst změny... Protože však studenti nemají teplý oběd, není tam jídelna, ale je pouze zřízen prostor se stoly a bufetem, kde tráví přestávky a polední pauzy.

Suma sumárum mám z dánského způsobu výuky smíšené pocity, ale když jsem viděla, jak moje hostitelka dokončuje do jedné ráno nějaký důležitý domácí úkol a druhý den to zašli oslavit do hospody, asi to také nemají jednoduché...

Walk& Talk

Ze začátku to znělo trochu divně... Tady máš partnera a jdi. A mluv. Zavolali si nás všechny do shromažďovací haly a začali vyhlašovat naše jména. A ke každému jménu přiřadili další jméno jiné národnosti. S člověkem onoho cizího jména jsme měli odejít na procházku a mluvit. Zkrátka „walk & talk“. Ještě se nás pokoušeli mást takovými úkoly, jako že máme prvních pět minut mlčet a pak teprve začít konverzovat. Marně, aspoň v mém případě...

No, byla jsem trochu nervózní, to jo. Přece jen můžete dostat kohokoliv. Nafintěnou barbínu, horlivého ekologa, počítačového maniaka...:) Ale nakonec to nedopadlo tak špatně. Pořadatelé, zdá se, četli naše přihlášky, kde jsme uváděli i naše zájmy.

Ta Švédka, se kterou mě spárovali, totiž také hrála házenou. A byla milá, hodinu, kterou jsme spolu strávili, utekla rychle. Probrali jsme všechno od našich zájmů přes stravování Čechů a Švédů až po vzájemné přitakávání, že ani trochu nejsme připraveni na následující diskuzi o EU...

Přestože jsme si hezky popovídali, nemyslím si, že se v budoucnu ještě někdy kontaktujeme. Přece jen šlo o umělé seznámení a během té hodinky jsme si nestihli nějak zvlášť padnout do oka. To je ale pouze můj případ, spoustu ostatních lidí si takto našlo přátele, se kterými bude dál v kontaktu.

Takže na konci už to neznělo tak divně... Ono to mělo svůj smysl...

A na závěr...

Jakmile se vám naskytne možnost jet na Euroweek, proboha, neváhejte! Co byste si mohli přát víc? Takže:

- a) navštívíte cizí zemi
- b) poznáte, jak žije rodina v dané zemi
- c) poznáte vrstevníky z téměř celé Evropy a máte možnost s nimi navázat přátelství
- d) z bodu c) plyne návštěva u svého nového kamaráda v další cizí zemi
- e) perfektně si procvičíte angličtinu, protože jste nuceni používat ji
- f) beztestně se na týden „ulejete“ ze školy
- g) zúčastníte se bohatého programu, ve kterém se snad každému něco zalíbí
- h) bude vás to bavit!
- i) Pro zdůraznění opakují bod h): BUDE VÁS TO BAVIT!

A pokud byste snad měli strach z různých diskuzí a projektů o EU, tak rozhodně nemějte. Učitelé se na vás budou sice tvářit, že byste se opravdu, ale opravdu měli připravovat a něco si k danému tématu přečíst, abyste nevypadali za blbce, ale to oni jen tak straší :) Pokud tedy máte aspoň tušení co to EU je a k čemu slouží, nemusíte se bát. (Toť však pouze má zkušenost)

Tak hurá na Euroweek!

Lenka Havlíčková

Host family

Stejně jako každý rok, i letos byli studenti ubytováni v hostitelských rodinách. Každému byl ještě před odjezdem do Dánska přidělen student z kalundborského gymnázia, který se o něj měl po celý týden starat – kromě toho, že nám poskytl azyl, z mnohých se stali i naši kamarádi.

Když jsem odjížděla, měla jsem trochu strach, že se sice domluvím se svou hostitelkou, ale nedorozumím se s jejími rodiči. Ihned po příjezdu jsem ale zjistila, že komunikativní znalost angličtiny je v dánské domácnosti běžná záležitost. Později mi u rodinné večeře moje „adoptivní“ maminka vysvětlila, že je normální podnikat tzv. „language trips“ – o dovolené nebo o prázdninách odjet na dva až tři týdny do zahraničí, nejčastěji do Anglie, na jazykový kurz. Není divu, že anglicky jsem se pak domluvila v obchodě stejně jako v hospodě.

dobu jsme si na sebe zvykli a opustit toho druhého nebylo snadné – zvláště proto, že další shledání nebude tak brzy jak bychom si většinou všichni přáli.

Jana Moulisová

European Buffet

Vše začalo ještě v Česku. Musely se totiž nakoupit zásoby. Ale ne cigaret, becherovky apod., ale jídla pro tzv. European Buffet. A co že si pod tímto slovním spojením představit? Prezentace národních jídel a pochoutek států účastnících se projektu Euroweek, takže vlastně všech států EU. I přesto, že delegace dvou států nakonec nedorazily (asi se báli, že by nám nechutnala jejich národní kuchyně, tak radši zůstali doma), bylo jídla až příliš. Kritéria pro výběr jídla byla vcelku jednoduchá – všichni vzpomínali, co že to vlastně rádi jí a jestli je to typicky české či nikoliv. Někdy zvítězily spíše chuťové buňky našich nenasytných chřtánů než tradice a to se projevilo v podobě lentilek a besípek. Je pravda, že jiné státy takovéto chuťovky opravdu neměly, takže jsme se strefili přímo do černého.

Někoho by mohlo překvapit, že jsme nevzali výrobek snad ze všech výrobků nejvíce národní – české pivo. Jeli jsme tam totiž v mylném přesvědčení, že alkohol bude na prezentacích jídel naprosté tabu, což nám ovšem vyvrátili asi tři cizojazyčné, hojně navštěvované stoly s vínem a jeden se slivovicí. Češi jsou ale zkrátka mistři improvizace, takže když jsme nemohli vzít pivo, vymysleli jsme jiný chyták na žíznlivé cizince – Kofolu. Ta měla velký úspěch, i když žádná procenta alkoholu neobsahuje...

No a co se týče nějakého dalšího jídla, naše nápady směřovaly směrem k utopencům, bochánku, tlačence, lázeňským oplatkám (které slavili asi největší úspěch), škvarkovým placám a několika dalším českým pochoutkám. Padl i dobrý návrh, abychom vzali oblíbenou českou lahůdku – bramborový salát, ale po poradě jsme se shodli, že nehodláme mít na svědomí desítky salmonelou nahnědlých trenýrek a zželelo se nám uklízeček záchodů, tudíž jsme ho nakonec nevzali... Díky štedrosti státních orgánů ČR jsme jako jedna z opravdu mála delegací této prestižní události nemohli letět letadlem, ale naše cesta se o několik hodin protáhla a to omezilo mimo jiné náš výběr jídla a to nejen o již zmíněný bramborový salát...

A jak European Buffet probíhal? Každý stát dostal k dispozici jeden stůl, který se dal rozpoznat díky státním vlajčkám na něm. A pak už vše záleželo pouze na umu členů delegací (a to mnohdy včetně pedagogů, v tomto ohledu bych mě pochválit zejména ty naše). Správně naporcovat jídlo, úhledně složit ubrousky (zde mohlo Francouzům konkurovat pouze málo států), rozprostřít jídlo po stole tak, aby už jen vizuální vzhled stolu lákal ostatní, což, jak jsme zjistili, vyžaduje umění téměř vojenského стратега.

A pak se už jen střídat u našeho stolu v zodpovídání otázek zvědavých evropských gurmánů a labužníků (v tu chvíli jimi byli opravdu všichni) a pokud byl zrovna čas, tak se ti, kteří mohli, ihned vydali na lov cizokrajných pochoutek. Dalo se zde najít opravdu všechno, od klobás a salámů přes buchty (ve kterých si libovali hlavně naši sousedé ze Slovenska, kteří byli pro tuto příležitost vyšňoření do národních krojů) až k čokoládám a podobným dobrotám.

Po čase se ovšem všechny chutě začaly slévat v pouhou apatickou touhu ochutnat všechno, i když naše chuťové buňky již nebyly schopny z toho množství jídla rozpoznat, co že to vlastně jíme, takže mnohdy jsme mohly pouze tipovat podle vizuálního kontaktu s momentálním pokrmem. Množství jídla se projevilo i na našich žaludcích (a nejen na našich), někteří začínali mít strach, že vše z nich pude rychle opět ven, pokud ochutnají ještě něco. Ale i přes tyto úzkostné pocity vyvolané nepřehledným množstvím jídla jsme hrdě a odvážně bojovali dál a ládovali do sebe, co šlo. Přeci jen, kdy jindy se kuchyně celé Evropy skloní k Vaším nohám s prosbou o konzumaci?

A ještě jednu chuťovka stála za to. Sice si již nikdo z nás nepamatuje, odkud byla (alespoň jim nesnížíme turistický ruch), ale zapomenout se nedá její chuť. Krém, který mi na první pohled připomínal hořčici a s chutí, která se popsat opravdu nedá, dá se pouze zažít. S chutí, která nás všechny málem donutila zvracet... Jiný kraj, jiná představa o chutnosti... Ale to nebyl pouze český dojem, tento zabiják vyvolával ty samé pocity i u našich známých z Dánska, ze Slovenska a z mnoha dalších zemí.

Zkrátka a dobře, až na pár výjimek bylo všechno jídlo vynikající. A výjimka byla u každého jiná, každý člověk má přeci jiné chutě. Bylo ovšem vidět, že jsme všichni z Evropy, tudíž naše představy o tom, co je dobré a co ne byly většinou stejné. Mnoho z nás se na European Buffet cítilo jako

v sedmém nebi. A nějaká věta na závěr? Myslím že tato je ta správná - Máme rádi Evropu a Evropa má ráda naše břicha.

Jiří Kofroň

A co na to ostatní?

Ve čtvrtek, šestý den našeho pobytu v Dánsku, se měla v budově kalundborského gymnázia konat mezinárodní diskuse na různá témata, jak z politiky, tak z různých dalších oblastí běžného života. Například možnosti studia v Evropské unii i mimo ni, klimatické změny týkající se nás všech a podobně. Na samém počátku této aktivity byly všechny přítomné delegace rozděleny do pěti skupin po pěti státech, každé z nich pak bylo přiděleno jedno diskusní téma. Naše skupina se skládala z delegace České republiky, Slovenské republiky, Finska, Rumunska a Itálie a jako téma nám byla přidělena nejjednodušší otázka: Kde Evropská unie končí? (geograficky, politicky...)

Tato skupina pěti států byla opět rozdělena, a to na skupiny po deseti studentech, přičemž z každého státu dané skupiny byli přítomni dva studenti. Tyto finální pracovní skupinky dostaly přidělen vždy jeden přenosný počítač na sepsání závěrů své diskuse a dvě hodiny času na svoji rozpravu. Jako základní bod našich rozhovorů jsme si vzali velmi aktuální problém, a to žádost Turecka o přijetí do EU. Diskuse probíhala v podstatě poklidně, nikdo neměl příliš odlišné názory od ostatních, a tak jsme brzy dosáhli cíle. Dále jsme ještě prodiskutovali možnosti a schopnosti balkánských zemí a zemí

bývalého sovětského svazu zařadit se do moderní společnosti států EU a čelit všeobecnému tlaku na jejich hospodářství.

A co jsme tedy vymysleli? Jednohlasně jsme se ujednotili na názoru, že Turecko není – a nejspíše nikdy ani nebude – schopno splnit všechny základní podmínky EU pro přijetí nového státu. Může se snad stát založený na úplně jiné víře a s naprosto odlišnými pravidly společnosti změnit natolik, aby se alespoň v základních bodech ztotožnil s životem obyvatel západních zemí? Ne. Proč by ale musel hned vstupovat do EU? Podívejte se na Švýcarsko, nebo třeba Norsko. Nejsou členy EU. A jsou snad nějak znevýhodněni, nebo snad nějak diskriminováni? Různé obchodní smlouvy jim umožňují rovnocenné postavení v Evropě, ale nejsou vázáni někdy až příliš přebujelými pravidly Evropského Unie. Co by za to mnozí Češi dali.

Kompletní závěry těchto diskusí byly odeslány jednomu z dánských učitelů, a v upravené podobě byly umístěny na stránky kalundborského gymnázia. A osobní zhodnocení? Myslím si, že šlo o velmi zajímavou aktivitu, především pak výborně zorganizovanou. Rozdělení do malých skupin umožnilo všem říci svůj názor na dané téma. Téma bylo také zajímavé, zvláště pak poslechnout si osobní postoj rumunské delegace na připojení Ukrajiny a Moldávie do EU.

Daniel Machatý

Euroweek

Na Euroweek jsem přijížděla se záměrem poznat odlišnosti členských zemí, udělat si jasno v tom kdo je Ital, jak vypadá Španěl a jestli jsou severani opravdu blondatí, vidět prostě na vlastní oči, co to znamená ta EU, o které se ve zprávách často mluví, ten pojem, pod kterým si každý představí něco jiného. Během krásného evropského týdne, prostřednictvím mnoha různě zaměřených aktivit, jsem měla možnost podrobit své „spoluevropany“ rozboru, který by mi tyto otázky zodpověděl. Po sedmi dnech jsem tedy s klidem v srdci opouštěla Dánsko, ujistila jsem se, že Evropa nebo tedy v tomto případě EU je něco jako jeden veliký národ. Skoro s každým státem máme kousek společného, ať mluvíme o historii nebo kultuře. Směle můžeme před Lucemburčankami vyslovit jméno Jana Lucemburského jako českého krále, o dějinných konexích s Rakouskem snad ani nemluvě. Když pak člověk mluví jenom anglicky a sejme ze své hrudi jmenovku prozrazující kromě jeho jména i národnost, stává se z něj Evropan, pokus se poznat odkud pochází.

První dojem: ne děkuji

Kodaň nebo také Copenhagen, dánské hlavní město se zcela jedinečnou atmosférou, je stále jakoby v pohybu, a přesto není nijak hektické a uspěchané. Návštěvníkům, kteří sem přijíždějí ze všech koutů světa, nabízí řadu atrakcí: památníky, muzea, parky, kulturní aktivity a mnohem víc... dozvídám se z průvodce Dánskem o místě naší první zastávky v této přímořské zemi. V pohodlí autobusu si již představuji, co nás v dánském „capitalu“ čeká, historické centrum s pohledem na širé moře či rušná nákupní zóna, nabízející také četné kulturní vyžití? Nemám již sílu pokračovat ve čtení, po dlouhé cestě jsem už moc unavená, další informace si doplním sama na základě vlastní zkušenosti, prostě se nechám překvapit.

Sobota, pět hodin ráno, autobusová zastávka poblíž kodaňského vlakového nádraží: Tak už jsme tady, první cíl dosažen. Přimhouřenýma ospalýma očima vnímám poprvé atmosféru tohoto přímořského velkoměsta, ranní chlad a nevyspalost však ve mně vzbuzují spíš smíšené pocity, ne tu předpokládanou vítězoslavnou náladu: po 14 hodinách sezení v autobuse jsme dosáhli cíle své cesty. Již v prvních hodinách strávených v polospánku na jedné z velmi žádaných

laviček v hale vlakového nádraží jsem měla možnost povšimnout si toho neustálého pohybu, dokonce neustálého pohybu vykonávaného především návštěvníky, kteří sem přijíždějí ze všech koutů světa. Již toto první ujištění, že jsem si k výletu do Dánska vybrala vhodnou a přesnou odbornou literaturu, mi dodalo odvahy vyrazit do ulic přístavní metropole.

Poučena obrazovou přílohou svého věrného průvodce jsem se těšila na bohaté zážitky. Můj první pohled ze schodiště nádražní budovy patřil zábavnímu parku Tivoli, tedy spíše zdí, za nímž se tyčil vršek typické čínské pagody, vskutku originální přivítání do dánského hlavního města. Následovala novorenesanční radnice, sevřená mezi dvěma zřejmě docela důležitými dopravními spojkami, a pak již hlavní nákupní zóna, kterou jsem si pracovně nazvala Market Street. Město se postupně zalidňovalo, až jsme konečně došli k závěru, že snad právě tato Market Street kvůli hojnému počtu lidí, pohybujících se neustále v obou směrech, je centrem města a svou prohlídku jsme zde, konkrétně

v pizzerii s americkým názvem vedené čínským personálem, také ukončili. Až později při pohledu na četné obrázky zachycující Kodaň ve stáncích se suvenýry jsme zjistili, že jsme asi tak úplně neměli pravdu a naše stížnosti na praktickou absenci historických staveb byly neoprávněné. Prostě jsme nenatrefili zrovna na tu část města, kterou jsme hledali.

Kodaň jsme opouštěli asi se stejně zmatenými pocity, s kterými jsme ji přivítali, stále plni očekávání, co nám tato přímořská metropole při oficiální exkurzi ve středu následujícího týdne odhalí.

Druhá návštěva naší staré známé Kodaně, takto familiárně si jí dovoluji nazvat, protože si myslím, že jsme se s ní během zhruba jedenáctihodinového sobotního pobytu, dokázali již částečně sžít, poskytla historickému duchu některých z nás již mnohem více uspokojení. Navnadila nás již návštěva Kastelletu, pevnosti zbudované v sedmnáctém století do tvaru pentagonu, která je dosud aktivně využívána.

Následovala očekávaná scénérie města s klidným mořem a malou mořskou vílou, ladně se svíjející na kameni u mořského břehu. Jakkoliv se ozývaly hlasy pochybující o pověstné kráse rybí panny, její spatření nesporně všechny potěšilo. Královský palác, ke kterému jsme se po krátké procházce městem

dostali, nás přiměl k aktivaci našich foťáků, nevzbudil v nás však tak majestátní pocit jako Pražský hrad. Podivili jsme se spíše skutečnosti, že stráže okupující budky u vchodů do budovy bez jakéhokoli studu mrkají, koulejí očima a snad se i pousmějí. Prohlídka města byla ukončena trochu

duchovna, návštěvou jednoho ze zdejších kostelů. Pak jsme již byli ponecháni na pospas pulzujícího města a započali hon za těmi nejvhodnějšími a nejnápaditějšími suvenýry.

Kodaň jsme v pozdějších odpoledních hodinách opustili s pocitem, že si multikulturní dánskou metropoli navždy uchováme ve své paměti, ale že stověžatá Praha pro nás i nadále zůstane nepokořenou královnou.

Pavlaína Truxová

Jak se Česká republika ztrapnila před Evropou, aneb jak jsme tancovali

Při červnovém rozdělování rolí jsem dostala za úkol secvičit krátké taneční vystoupení, které bychom v tradičních českých krojích předvedli na Euroweece v Kalundborgu. Zpočátku se jevil úkol jako poměrně jednoduchý, stačilo „jen“ sestavit čtyři taneční páry a naučit se za pomoci paní učitelky ze

Základní umělecké školy základní kroky polky. Už v tomhle se ale vyskytl problém. Na domluvené schůzky chodili jen někteří, zbytek se vždy hloupě vymluvil na nedostatek volného času, a tak se učili tancovat pouze jednotlivci, nikoli páry, jelikož byl nedostatek chlapců. Naštěstí po nějaké době přišli učitelé s alternativou... Ti, kteří na zkoušky nechodili, nepojedou do Dánska. Náhradníci tedy obsadili volná místa a mohlo se vesele zkoušet dál. Ve výsledné podobě tančili pouze dva kluci a čtyři děvčata. Aby ale nebylo těch zádrhelů málo, kroje slibované od pana učitele Krause najednou nebyly k dostání. Od blázince mě zachránila půjčovna, kde si účtovali 200 Kč za jeden kroj. Vše bylo tedy nachystané, tradiční oblečení zabalené v kufrech, všichni členové připravení vydat ze sebe to nejlepší. Jeden člověk ale dokázal všechno zhatit. Pan učitel Zítek! Před samotným představením jsem mu několikrát opakovala, že začínáme už na druhý takt, takže musí být písnička Kdyby byl Bavorov puštěna co nejhlasitěji. Moje slova ale neměla žádnou váhu. Všichni jsme stáli připravení na podiu, když jsme z dálky uslyšeli hrát muziku. Začátek jsme nestihli, píseň byla příliš potichu, a tak jsme s několika taktovým zpožděním začali dělat něco, co jen nepatrně připomínalo synchronizovaný tanec. Všichni jsme si ale vzpomněli na slova naší učitelky, *hlavně se pořád smějte*, a tak závěrečný dojem nebyl tak

špatný, jak jsem čekala. A navíc jsme se díky hezkým krojům dostali i do dánských novin! Závěrem chci říct jedině: Děkuji, pane učiteli Zítku! Váš úkol s muzikou jste zvládl perfektně. (Na chod hudebního aparátu jsem opravdu neměl nejmenší vliv! – poznámka J. Z.)

Lucie Srbová

Módní přehlídka

Ke konci našeho pobytu v dánském Kalundborgu už nikdo ani nemyslel na to, co bylo v programu uvedeno jako „Surprise project“. Den předem nám bylo řečeno, že to bude módní přehlídka jednotlivých států. Jeden vybraný člen delegace byl komentátorem předváděného oblečení a zbytek se procházel po molu. Všechny ostatní státy (vyjma Čech, Slovenska a Rakouska) vzaly tuto výzvu velmi vážně a strojili se do svých nejlepších kostýmů, svetříků a triček. První z řady „recesistů“ nastoupilo Rakousko pouze ve spodní

části svých pánských kožených krojů a sklidili patričné ovace. Za Slovensko se předvedli pouze 2 nejvyšší kluci, napasovaní v miniaturních dámských růžových tričkách a krátkých kabátech. A jako pomyslný hřeb večera, v pořadí zemí až 21., jsme nastoupili my. Adéla, která se chopila mikrofonu, nás uvedla tím stylem, že děvčata jsou velmi unavená a chlapi na přehlídku zapomněli a mají pouze normální oblečení. Jako první vystoupily naše dívky v pyžamech, s pocuchanými vlasy a kartáčky na zuby. Po nich jsem vyběhl já, Dan a Jirka v sukních od českých krojů a v tričkách. První pískot dívek v sále. Dohopsali jsme na konec a povyhrnuli si sukně, abychom poodhalili naše stehna. Druhý pískot dívek v sále. Jako vyvrcholení naší show jsme shodili trika (ty jsme hodili slovenským fanyнкám) a zatančili kousek kankánu. Poslední pískot dívek v sále. Ještě než jsme došli k převlékárnám (pánské toalety) jsme byli terčem útoků „běsnících fanynek s fotoaparáty“. Myslím si, že po téhle teče za Euroweekem si Českou výpravu bude pamatovat mnoho lidí.

Tomáš Enžl

Euroweeks 25 landes deltagere var:

»Vild med folkedans«

Kalundborg

Folkedans og danse-
dragterne var for en stund
hevet ud af mølposen
på Kalundborg
Gymnasium. Unge fra 25
lande viste hinanden, at de
godt kunne håndtere
folkedansens fåtallige
dansetrin.

AF MARTIN CHRISTIANSEN

Der lød en konstant tramp-
pen nede i Kalundborg
Gymnasiums kælder i af-
tes. Samtlige 25 EU-lande,
der deltager i Euroweek,
kom og gav deres lands ver-
sion af, hvordan man dan-

ser folkedans - uden hol-
landske træsko. Og hvert
lands holds folkedansere
dansede i deres lokale og
smukke nationaldragter,
der varierede en del fra re-
gion til region i Europa.

Selvom folkedansen bli-
ver betragtet som noget,
der er dybt forankret i det
nationale og har rødder
langt tilbage i tiden, er der
alligevel en lang række
fællestræk landenes folke-
dans imellem. Ud over far-
vefulde klædedragter til
kvinderne, der gav mindel-
ser om pigernes udklæd-
ning og de opsatte fletnin-
ger i tidligere tiders danske
bondesamfund, så var tak-
ten, trampen i gulvet og
dansens beskedne varia-
tion i rytme nærmest iden-
tisk.

På den måde udtrykte de
25 europæiske udgaver af
folkedansen meget godt
den forskellighed og lighe-
der, der er i Europa. De eu-
ropæiske lande er forskelli-

Tjekkerne har tjek på folkedansen.

Foto: Mik

ge på mange punkter, men
der er også meget, der bin-
der Europa sammen. Der-
for kan man tilføje, at fol-
kedansen var et visuel ud-
tryk af Euroweeks mål,
nemlig - at de unge fra
øst, vest, nord og syd i Euro-
pa skal mødes, så de på den

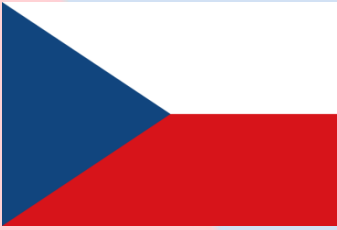
måde får indblik i hinan-
dens traditioner, kulturer
og måder at leve på. Den
bedste måde at skabe evig
fred på i Europa, som en af
gymnasiets lærere udtryk-
te det over for Folkebladets
udsendte i forbindelse med
åbningsceremonien.

Hvis »Vild-med-dans«-
dommerne skulle kommen-
tere det, vil de nok sige, at
lysten og viljen bestemt var
til stede over hele linjen,
hvorimod det tekniske og
evnen til at beherske trine-
ne varierede en del fra land
til land. Umiddelbart kun-

ne man få den fornemmel-
se, at det så ud til, at hoved-
parten af dem foretrak
at danse til mere moderne
rytmer. Eller med andre
ord: Måske er det bare et
fællestræk, der kendeteg-
ner unge europæere.

mch@nordvest.dk

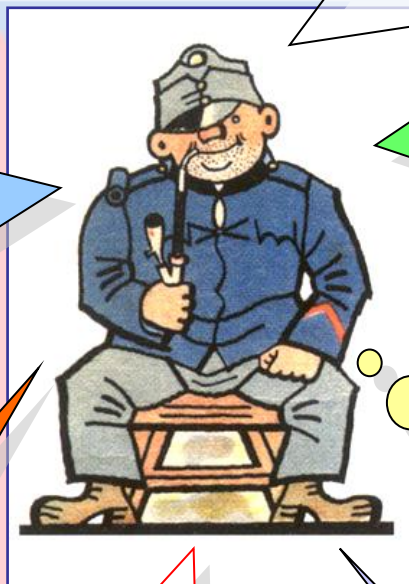
The Czech Republic

The Heart of Europe

Hello! I obediently ..., my name's Josef Švejk (if you aren't able to read it correctly, that means, you're not able to speak Czech :-)) and I'm one of the most popular literary heroes in Czechia. I'm a soldier and I'm called "brilliant idiot". I'll tell you something about the heart. Of course, not really about the thing beating in your body, but about The Heart of Europe - the Czech Republic.

The Czechs are proud of the long tradition in glassmaking. **BOHEMIAN CRYSTAL** is very popular. (And beautiful, of course :-)) Our country has a large number of glassworks producing high quality glass. The most famous company is called **MOSER**.

Have you ever heard the names **JÁGR**, **HAŠEK** or **NEDVĚD**, **KOLLER**? No? For Czechs these names are sacred. The Czechs love **ice hockey** and **football**. And athletics as well. (Simply every kind of sport :-))

BEER - the typical Czech drink. Brewing has long tradition; the first beer was brewed in 1295 in Pilsen.

Now the **PILSNER URQUELL** is popular all over the world. We really enjoy keeping Czech traditions! :-))

If you are not a fan of cars, you probably don't recognize this strange symbol. Because this is symbol you can find only on cars made by company **ŠKODA**, which was founded in Czechia in 1925. Some of the models are **Superb**, **Octavia**, **Fabia** or **Felicia**. Pleasant journey!

BASIC FACTS:

Area: 79 000 km²

Population: 10, 2 mil.

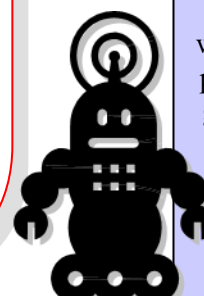
Capital city: Prague

Language: Czech

Currency: Czech crown

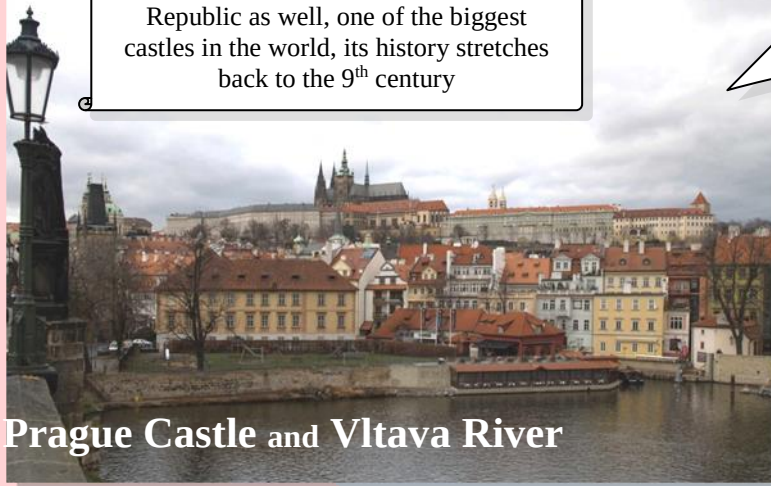
President: Václav Klaus

Motto: Truth prevails

No, the Czechs aren't robots and don't produce robots. So what's the sense of this picture? You wouldn't guess it probably. The word **ROBOT** was created by the famous Czech writer Karel Čapek in his play R.U.R.

The seat of the Czech kings and presidents of Czechoslovakia and Czech Republic as well, one of the biggest castles in the world, its history stretches back to the 9th century

Prague Castle and Vltava River

The Castle founded in 14th century by Charles IV to keep safe the Empire coronation jewels

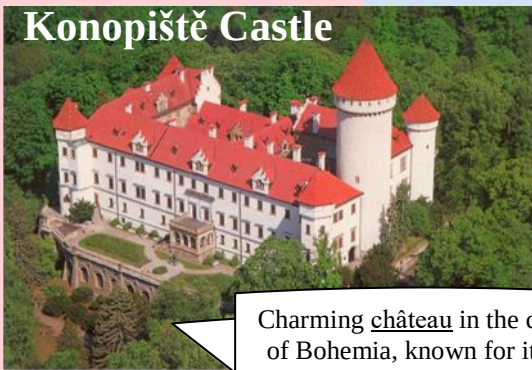
Karlštejn Castle

The highest Czech mountain range with its highest peak Sněžka

Krkonose Mountains

Konopiště Castle

Charming château in the centre of Bohemia, known for its art collections

View in Our Country

City's conservation area is one of the World Heritage Sites

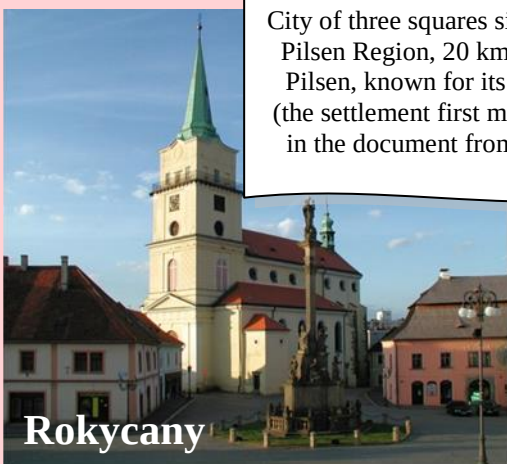
Kromeríž City

Prague / Capital City

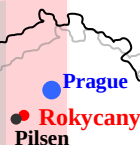

Prague – “the mother of cities, city of a hundred spires and the golden city”, the most beautiful city in central Europe

City of three squares situated in Pilsen Region, 20 km East of Pilsen, known for its history (the settlement first mentioned in the document from 1100)

Rokycany

Gymnasium Rokycany, the high school with a long history, opened in 1873 as the first private gymnasium in Western Bohemia

Our School / Gymnasium Rokycany

Welcome in Our Region